

Kr. pr. Time. Den Gang, Lønningsloven af 1892 blev vedtagen, og da den yngste Adjunktlønning blev sat saaledes op, at Betalingen regnedes til 1,50 Kr. i Stedet for 1 Kr. pr. Time, lod man Betalingen for de Ekstratimer, de fast ansatte Lærere læste, blive staaende paa den lavere Sats, 1 Kr., og det blev man ved med i 12 samfulde Aar. Det var først paa Finansloven for 1904—05, at man forhøjede Betalingen for disse Ekstratimer til 1,50 Kr. pr. Time, altsaa op i samme Niveau, som de havde været paa før 1892, i samme Niveau som Timebetalingen for Adjunkternes Begyndelsesløn. Jeg vilde nødigt have, at der skulde gaa 12 Aar igen, inden man tager dette Skridt og forhøjede Betalingen for de Ekstratimer, der læses af de fast ansatte Lærere, jeg tror, det vilde være klogt, og at det ogsaa vilde være retfærdigt at gøre det snarest muligt, helst allerede paa Finanslovsforlaget for næste Aar, saa snart denne Lov traadte i Kraft. Det vil være urimeligt, naar man sætter fast ansatte Lærere til at læse Ekstratimer, at betale dem ringere for disse Timer, end man betaler dem for de Timer, de ellers ellers er pligtige til at læse. Jeg vilde endog anse det for retfærdigt, om Betalingen for saadanne Ekstratimer blev sat i Forhold til Lærernes Anciennet, saa at den steg i Forhold til Tjenesteaalderen. Der er imidlertid en Grund, hvorfor det dog maaske vil være rigtigst ikke at fastsætte noget saadant, og det er den, at hvis der bliver givet forskellig Betaling til de fast ansatte Lærere, i Forhold til Anciennet, vil man mulig af Spar-sommelighedshensyn altid give disse Ekstratimer til de yngste ansatte Adjunkter, som kunne nøjes med en lavere Betaling, og saa faa de ældste Lærere ingen Ting. Jeg holder altsaa ikke strengt paa den fremsatte Tanke, skønt jeg i og for sig anser en saadan Ordning for retfærdig. Men jeg gør opmærksom paa, at man snarest muligt maa drage den Konsekvens af Lønningsloven, at man forhøjer Betalingen for Ekstratimer til de fast ansatte Lærere til 2 Kr. pr. Time.

Et andet Spørgsmaal, jeg vil berøre ganske kort, er den Urimelighed, der under de nuværende Lønningsforhold bestaar i, at Lærere, som have mange skriftlige Arbejder at rette hjemme, ikke faa særskilt Vederlag derfor. Tænker man sig en Lærer ved en højere Almenskole, der f. Eks. har alle Mellemskolens Klasser i Dansk og hver Uge slæber 100 danske Stile hjem, som han skal rette hjemme i

sin Stue, maa det indrømmes, at en saadan Lærer har et Plus til sit Arbejde i Sammenligning med de andre Lærere, som han ikke faar nogen som helst Godtgørelse for, og det fører let til, at Lærere, som have andre Fag ved Siden af Dansk, søge at skubbe Dansktimerne fra sig, fordi de paa denne Maade ere saa besværlige at overkomme. Jeg tror derfor, at det vilde være retfærdigt, om man kom ind paa at omsætte det Arbejde, Lærerne gøre ved hjemme at rette skriftlige Arbejder, til læste Timer, saaledes at disse Timer tages med i det Antal af Timer, som en Adjunkt skal læse. Jeg vilde finde det retfærdigt, hvis man f. Eks. sagde, at en Adjunkt, der læser 20 Timer om Ugen, og som saa har disse Stileretningsarbejder ved Siden af, skal have det regnet, som om han har læst sine 24 normerede Timer. Jeg tror, at som det er, er der en Uretfærdighed til Stede, og en Uretfærdighed, der føles ikke saa lidt af Lærerne. Jeg kan tilføje, at der er enkelte private og kommunale Skoler, hvor man er kommen ind paa saaledes særligt at honorere de Lærere, der have mange skriftlige Arbejder at rette hjemme, det skal f. Eks. være Tilfældet ved Helsingør højere Almenskole.

Men saa er der en anden Konsekvens, som en ny Lønningslov for Statens højere Almenskoler ganske sikkert vil medføre, og det er den Indflydelse, den vil faa paa de københavnske Latin- og Realskoler Stilling. Der er allerede her i Rigsdagen i Samlingen 1905—06 behandlet et Andragende fra de københavnske Latin- og Realskoler om et Tilskud af Staten, men der har ikke siden været hørt noget om denne Sag her i Rigsdagen. Dette Andragende gik ud paa, at disse Skoler maatte faa 70,000 Kr. om Aaret i fast Tilskud og saa desuden et Tilskud til Lærerlønninger, der vilde beløbe sig til omtrent 45,000 Kr. om Aaret. Dette Andragende udgik fra Sammenslutningen af de københavnske Latin- og Realskoler, den Sammenslutning, der fandt Sted i 1901, og som væsentlig skete for at skaffe bedre Lønninger til Lærerne ved disse Skoler. I de 6 Aar, Sammenslutningen har eksisteret, ere de aarlige Lærerlønninger ved disse Skoler blevne forhøjede med 60,000 Kr. i alt, og det er naaet ved en Forhøjelse af Skolepengene, som omtrent beløber sig til 50 Kr. mere om Aaret for hver Elev, der gaar i disse københavnske Skoler. Forholdet er nu her i København saaledes, at den Mand, der vil lade sin Søn gennemgaa Mellemklasserne og Gymnasieklasserne i en Skole